

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANA BARTON

NEMURITORII
DE RÂND

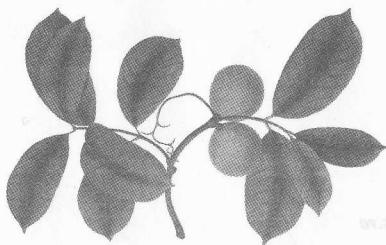
ROMAN

EDITURA
HERG BENET

CUPRINS

Saul și Vara.....	9
Urim și Tumim.....	53
Sofia și Hatim	67
Agnes și Hans.....	93
Gherghina și Victor.....	137
Cristina și Matei.....	221
Vara și Saul.....	335

Ediția în limba română
Editura Herg Benet
Str. Avud Viciu nr. 9
Sector 2, București, România
E-mail: editor@hergbenet.ro

Bun de vânzare octombrie 2018. Apărut în 2018.
Tipărit în România.

SAUL ȘI VARA

SAUL AVEA NUMELE ăsta rățacit din alte vremuri, un tei în fața ferestrei și dreptate. Numele îi adusese glume proaste în copilărie și câteva îndrăgostiri fără urmă de șansă s-ajungă iubiri, teiul îl făcea să simtă că aparține și el cuiva, aveau o relație senină și unilaterală, iar dreptatea nu-i folosea la nimic. O creștea de câțiva ani, se făcuse mare și frumoasă, un pic cam plinuță, e adevărat, însă pe el nu-l deranja asta decât foarte rar, îndeosebi sâmbăta dimineața, când se trezea cu ochii-n tei. A avea sentimentul că ochii îi pleacă din cap și se lipesc de-o creangă mai groasă, iar de-acolo se uită la el. Și-atunci venea, așa, o apăsare-n piept și știa că n-are cum să fie altceva decât dreptatea lui care mâncase varză călită cu afumătură pe la două noaptea, că n-o lua somnul. Acum era iar sâmbătă, numai că Saul dormise mult după prânz. Ploua și poate de-aia. Când s-a trezit, n-a mai deschis ochii. A zis să-i țină pentru el de data asta, dar greutatea din stern era tot aia, chiar dacă nu mâncase înainte de culcare decât trei roșii cu brânză de oaie și o jumătate

de pâine brună, căreia îndeobște i se spune neagră, deși el neagră-neagră nu văzuse niciodată, nici nu credea că oamenii ar fi mâncat așa ceva, dacă ar fi existat.

Pâinea e vândută supraviețuirii, creșterii, făcutului mare. A, că poți tu să mănânci din când în când măslina sau un ciorchine de struguri, asta e altceva. E sporadic. Dar pâinea cea de toate zilele nu poate fi neagră-tăciune, că ți-e frică de ea. Se gândea la asta în timp ce refuza să deschidă ochii, ca să-i mai țină un pic cu el. Teiul se trezise și el, că foșnea. Saul respira tot cu un fel de foșnet, dormise pe spate. Și, când dormi pe spate, te apasă mai tare aerul din încăperea, că stă pe tine, se lasă greu. Acum își simțea greu și aerul din plămâni, acum, exact în ziua în care, după zece luni și ceva, o femeie avea să-i intre-n casă. O cunoscuse cu o zi înainte, în parc. El stătea la capătul unei bănci, singur, și citea. Poate că locul ăla mult pe care-l lăsase o invitase pe femeie să se așeze și să spună fără un bună ziua de deschidere: a, Kadare, citești Kadare, îmi place de tine. Saul citea „Firmanul orb“, da, și nu-i plăcea să-l tutuiască cineva din prima.

— Poate că nu era el chiar de modă veche, dar fusese crescut destul de auster, le zicea părinților dumneavoastră, mamă, dumneavoastră, tată, de când se știa. Nu l-au corectat niciodată. Adică, la naiba, chiar era de modă veche, cum poate să fie un bărbat de treizeci și cinci de ani botezat Saul? Că numele e important, fir-ar să fie, e

ca o poartă din fier forjat în creier, acolo unde se-adună moleculele alea de nimic din care se fac gândurile și emoțiile, deși n-avea cum să fie un singur loc și pentru unele, și pentru altele. Deci, sunt două porți, iar numele stăpânește peste amândouă. Așa că orice gândești și orice simți ajunge la tine numai după ce-a trecut prin ele și-a primit ștampila „Eu sunt Saul“. Problema e că tu nu te-ai simțit niciodată Saul, tu doar te recunoști cu numele tău, ești obligat să ții cont de el, că n-ai ce face, însă nu sunteți prieteni, despre a te identifica vreodată cu el nici nu poate fi vorba. Și, oricât de mult te-ai apropia tu de tine, mai ales noaptea, când ți se face foame și înghiți mai mult nemestecat ce-ți vine la-ndegură, tot străini sunteți, vă tolerați, dar nu vă înțelegeți.

Femeii îi răspunsese cu un zâmbet nedus până la capăt, nu chiar o grimasă. Zâmbet din ăla care se naște din două simțiri opuse. Una e călduță, suportabilă, poate chiar flatantă, te bagă cineva-n seamă, un necunoscut, iar alta îți zgândăre interiorul răcâit cu unghiile, interiorul ăla care te mănâncă dintotdeauna ca râia fără leac, și-ți vine-n cap cine dracu' e asta care vorbește cu mine fără să o fi deranjat eu cu ceva? Din astea două se naște cel mai nefiresc zâmbet, ăla care te face să pari cretin. A văzut însă că femeia era înaltă, cu părul roșu și sprâncenele tot la fel, nu subțiri, deloc subțiri, cu niște ochi răcoritori, sau poate era prea cald afară și a interpretat el verdele

în felul ăla, cu un corp care i s-a părut lui dur. Oase mari, degete lungi, carne nu părea să fie multă, dar era o carne puternică, cum, mă, prostule, carne puternică? Avea o fustă lungă, largă, cu model indian, în multe culori, și o bluză galbenă, cu un papagal Ara imprimat pe ea, începea de pe umărul stâng și se termina deasupra soldului, tot stâng. Un papagal în picioare, de parcă papagalii ar sta vreodată în poziție de drepti. Iar femeia aia roșu cu verde și pistru și pe pielea capului își făcuse loc pe banca pe care citea el, la capătul celălalt, e drept, dar ocupa toată banca, poate cu aerul pe care-l sorbea cu zgomot și-l dădea afară cu furie. Saul s-a întors la paragraful pe care-l citea când venise extraterestra, l-a citit în ritmuri diferite de vreo șase ori, după care, văzând că nu-nțelege nimic, a trecut păgubaș la următorul. N-a mers nici cu ăla, așa că a închis cartea cât a putut el de încet și s-a ridicat de pe bancă. Băi, dar nu ți-am făcut nimic, a auzit din spate. Vocea aia care-l lovea acum între omoplați suna altfel decât în urmă cu câteva minute, când îl izbise-n creștet. O erecție spontană și înfricoșătoare l-a făcut să scape cartea din mână și să scoată un urlat. S-a aplecat după ea și s-a trântit turcește pe asfaltul aleii. Femeia a țâșnit imediat în spatele lui, l-a cuprins cu brațele pe după umeri, a încercat să-i îndrepte capul, Saul s-a luptat cu ea, era nevoie să stea cât mai adunat, tâmpita asta nu-nțelegea nimic, și s-a trântit și ea lângă

el, încolăcindu-l cumva și cu picioarele. Lasă, lasă, stai liniștit, sunt aici, uite, acum sun la salvare, nu plec de lângă tine, nu te speria, nu ești singur, nu te las singur. Printre dinți, Saul i-a scrâșnit pleacă, du-te, lasă-mă, n-am nimic. Femeia părea că n-auzea sau nu-i păsa de ce-aude. Cum te cheamă?, l-a întrebat în șoaptă, la ureche. Saul, a răspuns el răpus. Bine, Paul, sunt aici, să știi că nu mă mișc de lângă tine, Paul.

Normal, s-a gândit Saul, confuzia pe care o face toată lumea, de parcă toți ar trăi pe o masă de biliard, unde tacul a atins o bilă cu numele Paul și toate celelalte au simțit vibrația și au primit-o înăuntrul lor. Dar poate că întreaga omenire e o masă de biliard și tot ce gândim, ce facem și ce simțim toți se propagă în unde către ceilalți și-i influențează fără ca ei să-și dea seama. Așa că nu e mare lucru că nimeni nu-nțelege Saul din prima, toți au înghițit vibrația numelui Paul încă de mici și pur și simplu nu aud decât ceea ce e deja în capul lor, indiferent ce le-ai spune. Iar asta e valabil și cu orice ai face.

Brațele femeii erau calde, dar nu strângeau. Erau ușoare și bune. Poate de la ele sau poate de la imaginea cu masa de biliard, erecția dispăruse complet. Saul s-a simțit mai ușor decât tot corpul lui, parcă nu mai avea deloc greutate. Totuși, avea, că femeia încă îl înconjura. Dar el se simțea spectru și poate tocmai de-aia a dat să sară de pe asfalt direct în picioare, spectrelor le e infinit

mai ușor decât oamenilor să se deplaseze oricât de rapid. Așa își închipuia el, deși a luat în calcul că s-ar putea ca tristețea să le adauge o oarecare lentoare. S-a gândit la asta când a vrut să sară-n picioare, însă nu vreo umbră de melancolie nu l-a lăsat, ci brațele de-acum fierbinți pe care femeia și le odihnea împrejurul lui. Se vede treaba că totuși nu le odihnea, le ținea cumva în gardă, de vreme ce l-au ținut bine când a dat să sară. Un' te duci, omule?, i-a spus încet, în ceafă, că asta apucase în smucitură, în loc de ureche. Gata, mă simt bine, cred c-a fost de la soare, a zis Saul cu o liniște căutată în voce. Lasă-mă să mă ridic.

Femeia cu părul roșu l-a dezbrățișat pașnic, atingându-l lung cu palmele pe omoplați. Lui Saul i-a plăcut atingerea ei, dar l-a și speriat. Dacă o ia de la capăt cu erecția aia îngrozitoare? Nu, hai sus, mergem acasă, și-a spus. S-a ridicat nefiresc de ușor de pe asfalt, fără să se sprijine pe mâini, de parcă ar fi avut suspensii. Femeia, în spatele lui, a scos o combinație de șuierat cu geamăt, un sunet care-i traducea uimirea. Lui Saul îi era deja frică de ea. Vocea ei îl dusesese în hăul lipsei de control, trebuia să plece cât mai repede de lângă ea. Dar nu putea să uite cum a stat ea în spatele lui, cum l-a îmbrățișat, l-a și legănat un pic. Tu știi să urăști?, a întrebat-o fără să se întoarcă spre ea. Nu, a răspuns surprinsă. Atunci, înseamnă că nu știi nici să iubești, a continuat Saul,

întremat complet de-acum și sigur pe sine ca un derdeluș. Poate că nu știu să iubesc, dar o fi puțin că știu să legăn?, a zis ea, iar vocea i-a alunecat pe sandalele cu nojițe. Saul le-a observat abia atunci când s-a întors spre ea și s-a îndrăgostit de urmele pe care vocea ei le lăsase, trecând prin sandale, pe asfalt. Erau niște urme albastrii, ca de motorină picurată dintr-un camion și călcată apoi de sute de mașini în viteză. Erau mate de-acum și miroseau a smoală încinsă ori a asfalt aburind, oricum, ceva ce-i lăsa apă-n gură. Femeia asta avea vocea albastră. Cum te cheamă?, a întrebat-o el, trăgând o jumătate de porție de aer în piept. Vara. Ce e cu vara? Te-am întrebat cum te cheamă, te simți bine sau te-a amețit și pe tine căldura? Vara mă cheamă, Paul, a spus femeia mic. Și deodată părul ei roșu s-a umflat de vânt și s-a făcut ca o flacără din aia care se vede în filmările de la televizor când iau foc mii de hectare de pădure în America.

Saul a izbucnit într-un răs dement, imposibil de potolit. Saul și Vara, auzi, Saul și Vara. Ce Saul?, a întrebat flacăra. Saul mă cheamă pe mine, nu Paul, cum ai înțeles tu pentru că ți se pare un nume mai normal, cum înțelege absolut toată lumea, deși s nu seamănă cu p la nimic. Lasă, că și pe mine înțeleg că mă cheamă Vera, întotdeauna trebuie să spun de două ori, iar a doua oară oamenii zâmbesc condescendent, parcă ar zice săraca, ce nume tâmpit i-au pus, cum să te cheme Vara? Iartă-mă

că n-am înțeles. Saul a simțit că i-a țâșnit din piept un fel de căldură când ea și-a cerut iertare și-abia atunci a văzut că walkiria asta era extraordinar de frumoasă sau poate căldura aia a pus o lumină nouă pe ea. Nu știa nici el, însă avea senzația că se dăduse la o parte o cortină veche și grea. I-a întins mâna, să se ridice și ea, iar Vara i-a apucat-o cu un ușor tremur, ceva care s-a dus iar unde nu trebuia pentru Saul, așa că și-a retras mâna ca ars. Atunci, femeia l-a apucat de șold și s-a cățărat pe el până a reușit să se ridice. Stătea acum în fața lui și i se uita în ochi. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar Saul chiar era un lungan. Tu nu ești așa ciudat pe cât ți-ai băgat singur în cap că ai fi, i-a spus ea moale. Vii să ne plimbăm, să găsim nițică umbră?

Saul a privit-o scurt, iar i s-a părut că ar fi extra-terestră, vântul a făcut din nou chestia aia cu flacăra, el a simțit miros de frunze arse, a intrat cu amândouă mâinile în părul ei cum intri într-un castron de zmeură, părul era și tare, și moale în același timp, mirosul de arsură s-a ntețit, iar Saul s-a cutremurat, dar, din fericire, din ce mare fericire, cutremurul ăsta n-a mai ieșit pe nicăieri. Nu pot azi, pot mâine. Poți și tu mâine? Și dintr-odată și-a văzut teiul din fața ferestrei. Vii mâine pe la mine? Stau pe la Drumul Găzarului, nu la bulevard, mai în spate. Vin, a zis Vara, ieșind liniștită dintre mâinile lui, cu cel mai firesc gest de retragere posibil, ca

și cum ar fi plecat la culcare un chip dintr-o icoană și-ar fi rămas în urmă, așteptând întoarcerea, doar ferecătura. Uite numărul de telefon, să-mi dai un mesaj cu adresa. Și i l-a dictat, dar Saul nici nu l-a scris, nici nu și-a scos telefonul, să-l bage în agendă. I-a intrat direct în memorie și gata. Dar să știi că nu pot decât după-amiază, sâmbăta dimineața am lecții de pian. N-a zis dacă le dă sau le primește, i-a întors spatele și a pornit ușor, făcându-i cu mâna, așa, peste umăr. Și peste părul ăla care s-a mai umflat o dată, parcă a rămas-bun.

Saul s-a îndepărtat încet, uitându-se în jos, la picioare, la pantalonii bej de in și la tenișii lui roșii. Și, dintr-odată, în locul pantalonilor și-al tenișilor, a văzut un fel de rochie dintr-o pânză aspră și groasă, cenușie, și-o pereche de sandale parcă cioplite, ca pietrele. Și-a auzit cum cineva îl striga din spate: Amos, Amos! S-a-ntors, dar n-a văzut pe nimeni. Vara era și ea deja departe și se uita la drum, în față, în dreptul ochilor, avea problema asta, nu se uita niciodată în jos, iar unii cunoscuți, mici de statură, îi reproșau c-a trecut pe lângă ei. Însă Vara era doar înaltă și privea înainte. Acum a grăbit pasul, vrând să-l lase cât mai în urmă pe Saul, o atinsese prea mult întâlnirea cu el, iar pe ea o speriau prea multurile, că n-aduceau nimic bun. Deodată, în mintea ei, cineva a început să strige: Amos, Amos! Ce mama dracului mai e și asta?! Care Amos, Amos Oz? Și-a scuturat fuiorul

de păr roșu, iar vocea s-a oprit. Vara s-a oprit și ea, să răsuflă. Un căcat, aud voci, asta-mi mai lipsea. Stătea dreaptă în mijlocul aleii, cu ochii închiși. În ei, era un deșert în care bătea vântul și mirosea a sare.

Saul s-a dus direct acasă, n-a mai trecut nici prin piață, ar fi vrut să-și ia niște nectarine, dar a renunțat. Parcă se scursese toată vloga din el. Se și speriasse de momentul ăla în care, în loc de pantaloni și teniși, se văzuse în djellaba și sandale bătrâne și roase, mai ales că auzise foarte clar cum îl strigase cineva Amos. Ce dracu', doar n-avea halucinații. Sau poate avea, că după întâlnirea cu stihia aia roșie putea lejer să și aibă, plus că-l bătuse soarele-n cap. A făcut un duș și s-a așezat gol în pat. A scos cartea din rucsac și-a-nceput să citească, dar, la fel ca în parc, a reluat un paragraf de câteva ori absolut degeaba. Asta e, azi nu intră nimic, bine măcar că n-am făcut patul de dimineață, că nu mai aveam putere să-l desfac acum. Și și-a amintit de Ioana, femeia care nu suporta să facă niciodată patul, iar dacă-l făcea el dimineața și-o ruga pe ea seara să-l desfacă și să pună așternuturile, Ioana îi zicea: Tu l-ai stricat, tu să-l faci. Adică să-l strângi însemna pentru ea să-l strici. Și-a zâmbit amintirii ăsteia, veche de-aproape un an, surprins că certurile lor și despărțirea cu scandal se duseseră undeva în fundul memoriei, nu-i mai spuneau nimic, acum îl înduioșa tâmpenia asta cu să strângi patul înseamnă să-l strici.

Și-a adus aminte că trebuie să-i dea mesaj femeii cu nume mai dement decât al lui și-a luat telefonul în mână. A tastat fără să respire numărul pe care mintea lui îl primise cu ușa deschisă și c-o tavă cu cafea și dulceață în prag. I-a scris adresa, cu sector și București la final, și te aștept începând cu ora 15:00. L-a trimis și l-a mai citit o dată. Aha, deci începând cu. Foarte bine, Saul, ești un dobitoc. Asta se traduce așa: sunt un prost care așteaptă până seara să apari. A râs, apoi a dat să mai scrie un mesaj, să dea un interval orar, însă i s-a părut de tot porcul și-a renunțat. Când ești prost, fii măcar dracului demn în prostia ta.

A deschis televizorul pe National Geographic Wild, a văzut un pic dintr-un documentar cu o mamă-ghepard cu doi pui și l-a luat somnul înainte să se-nnopteze. Numai că unul dintre puii de ghepard a țipat acolo, în film, iar Saul s-a speriat din somn și-a sărit direct în picioare. L-a trântit pe loc o foame feroce, ca-ntotdeauna când se speria din somn. Mai vorbise cu lumea, mai citise ce fac oamenii treziți brusc, unii beau apă, alții se duc la veceu, numai lui i se făcea o foame de haită-ntreagă. Și asta de când era copil. O fi fost frica de moarte, cuibărită atât de bine, că nici n-o mai dibuia decât în momentele astea în care se repezea disperat la frigider, scotea oale sau tigăi, umplea castroane și platurii imense și mânca în primele minute până nu mai